

„Ja, Fader og jeg talte i Dag om
Fader har vistnok truffet nogen, der i sin Tid har
kendt Deres Moder.“

Kapellanens Blik mørknedes.

„Saa har Deres Fader formodentlig ogsaa talt
om om min Moders Endeligt?“

„Ja.“

Der gik en smertelig Trækning over hans
Ansigt. Efter et Øjebliks Tavshed sagde han —
sagte og ligesom med Besvær:

„Min stakkels Moder var et Offer for sin Tid,
for sin Slægt, for det Samfund, som ogsaa De og
jeg tilhører, Frøken, og som fra Fødslen lægger
en Spændetrøje om os allesammen for langsomt
at tage Livet af dem, der mangler enten Mod eller
Kraft til at sprænge den.“

Hun saa' noget forundret op paa ham og
sagde:

„Ja, hvorledes mener De egentlig —?“

„Aa, jeg mener, at naar vi vil være rigtig
ærlige, bliver vi vist nødt til at indrømme, at vi
alle gaar og slæber paa en mer eller mindre tung
Byrde af Livstræthed, Livslede, Ensomhedsfølelse
eller hvad vi nu vil kalde denne Nutidssygdom,
der er vor Overkulturs bitre Frugt. Der er dem,
der har Sjælskraft nok til at bære denne Byrde